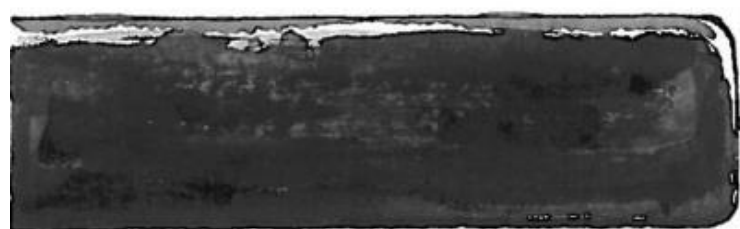
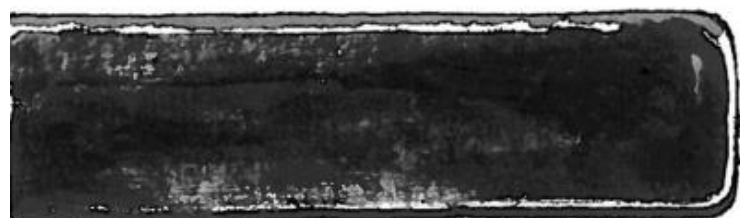

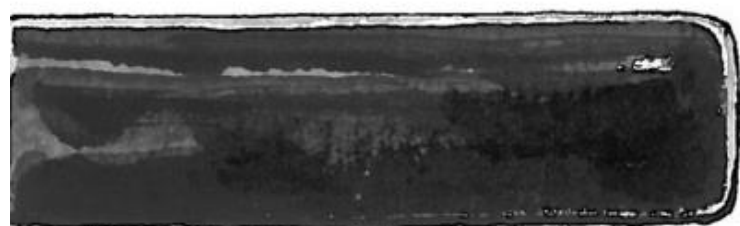
všední

dno

František

Formánek

František Formánek

všední dno

MICHAL BERAN
PRVNÍ BRUNTÁLSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Copyright © 2016, 2021 František Formánek

Illustrations © 2016 Tomáš Rauchfuss

ISBN 978-80-908273-1-8 (PDF)

Elišce, Janě, Tereze

- ženám mého života

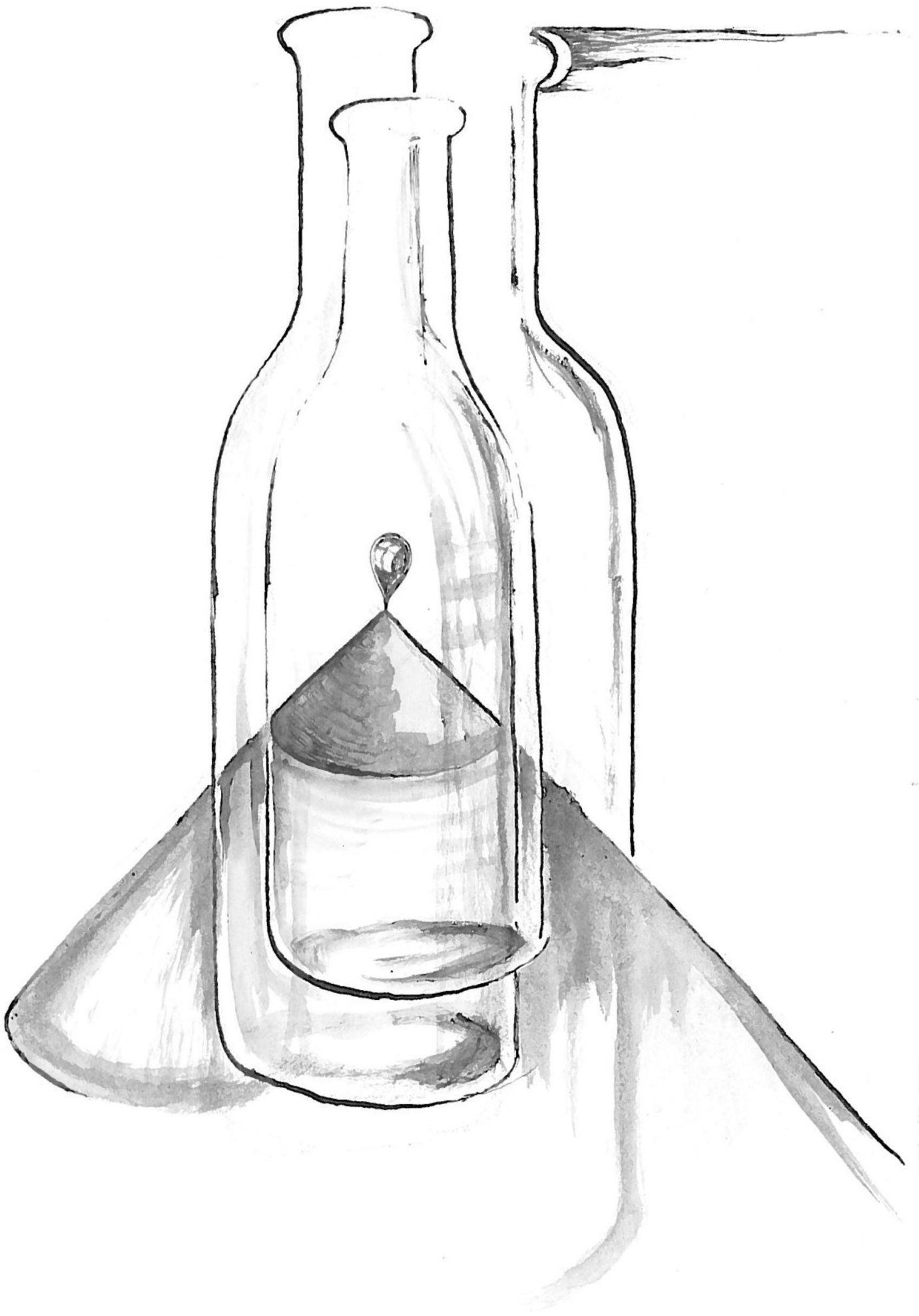
Sníme společně měsíc

jednoho deštivého dne
světlo slabě ozářilo silnici
žluté kapky a spojené ruce
vypadaly tak přirozeně

alkohol mi dává sílu psát
je to palivo, které rozkryje
bolest všedního dne
a vše je náhle ostřejší
a krásnější

kolikrát jsem už poznal
ten pocit váhání a klidu
vytržení z šílenství
černého fleku vzadu v hlavě

mlha nás teď obalila
z šedé noci je tmavě modrá
a život má trochu smysl
s vínem po ruce
a tebou kdesi

Taxi!

nitky vagíny nateklé
dušenou sebekázní
chtivé pohledy a doteky
čirý úsměv chtíce
na tváři pihy krásy
chci tě, říkám skrytě
do vilných, liščích očí
ale každý další panák
mě vysává a odhodlává
víc
nakonec zbývá jen
teatrální cigareta
mávnutí rukou na taxík
a ty jedeš pryč
bez pointy

Kam jsi zmizela?

vepsal se ti do tváře
tvůj krutý život
tak pust' tu odrhovačku
ještě můžeme začít znova

když pomyslím na vrásky
a tvoje oči stejně
nejdou utopit v pivu
i když to tak vypadá

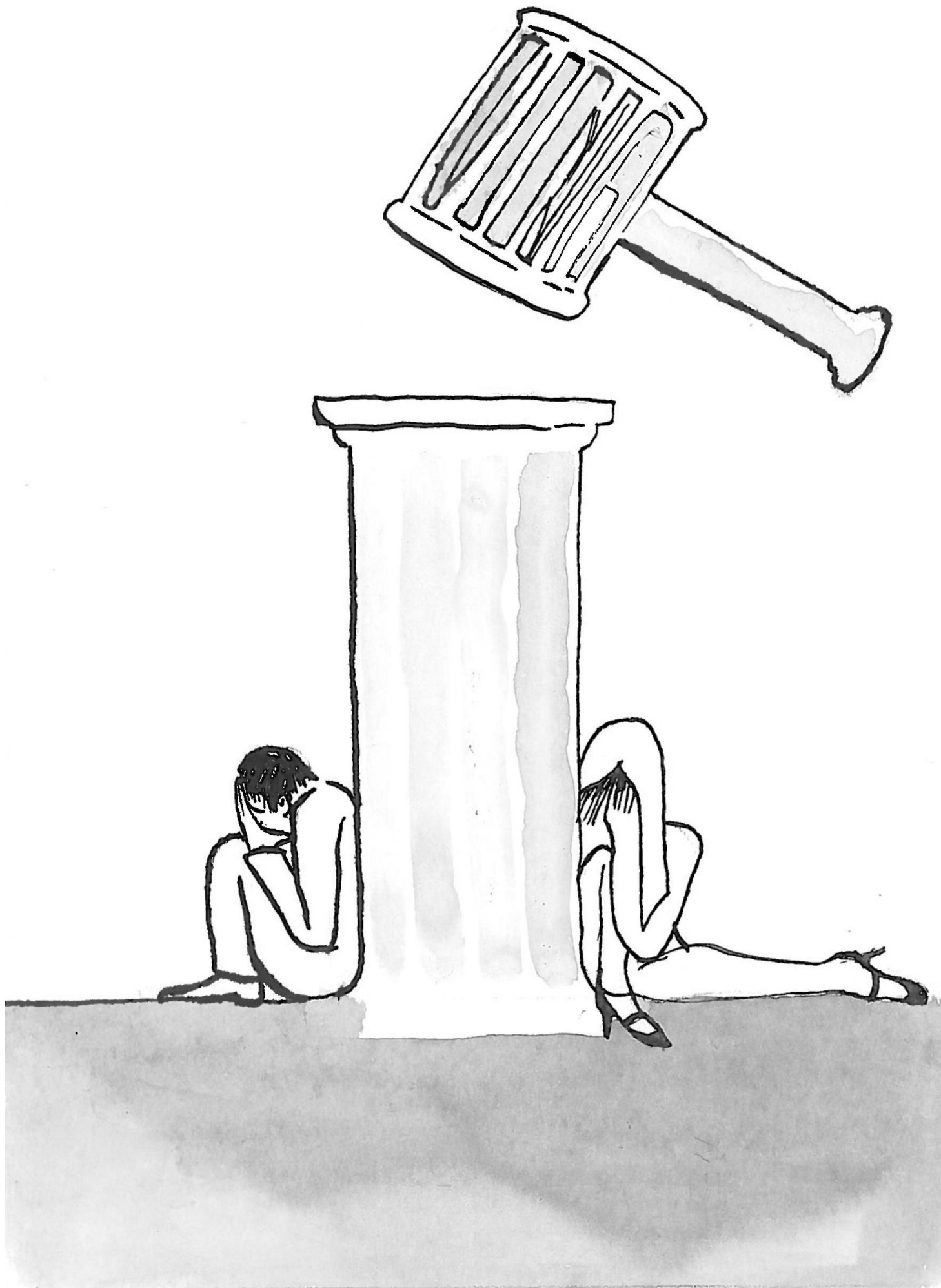
kam jsi utekla?
kam zmizel ten skřítek
s úsměvem na sešitu
ustaraným a smutným
komu ses to upsala?

tak jdeme dál
každý jinam
a neseme si v sobě
kousek toho druhého
jako tenkrát, vzpomínáš?

dost sentimentu, říkám si
tohle nemá cenu
ale nezapomenu na lásku
kterou jsme si dali
a všechno ostatní

bylo jen pozlátko
doplněk věcí nevšedních

byli jsme si souzeni
ale dostali jsme podmínku
a zákaz vycházení
jeden s druhým

V baru

sedím sám v baru
a snažím se nevnímat
matné siluety postav
nikdo dnes nechybí
nikomu

je to jako kolektivní
masturbace v pornokině
na chvíli zmizí samota
ale vyplní ji prázdnota

míjejí mě črty a skeče
rýsují se krásná ňadra
vyžilých alkoholiček
chce se mi vzít kružítko
a všechny je obtáhnout
oloupat starosti
jako pomelo
pomilovat mladé ženy
co to vzdaly
co zjistily, že bary
jsou jediná záchrana
před stárnutím
před samotou
před řešením
před sebou

Ráno

trocha černé kávy
v ukradeném hrnku
brzké ráno, skoro
ještě dozvuk noci
otupěle pozoruji
protějšší silnici
unavenýma očima
ale s jasnou myslí

není to jedno z těch
krásných ran
kdy se slunce náhle objeví
a prosvětlí zbytek dne
je to sebevražedné ráno
a nebyť lahodné kávy
dlouho bych neváhal
a šel znova spát
místo toho ale civím
z okna a představuji si
že mám spoustu peněz
na všechny krámy
co nepotřebuji
nebo aspoň zaměstnání
život
cokoliv
ale něco mám
tohle ráno

šedivé, pusté ráno
které ničí démony
moje ráno
s jasnou myslí
otevřené
s budoucností

Míjíme se v prázdnou

náš vztah připomíná
nefungující internet
spojení bylo přerušeno
a nelze navázat

stále se teď motám
v kruhu nedůvěry
zmatený a zklamaný
myslíš na mě vůbec
nebo jsem jen další
věcí do tvé sbírky?

míč ve tvaru srdce
praskl jako kondom
a láska zlehka uniká
oplodňuje prostor
zatímco sama umírá
neovívá, jenom tupí
mé ostře řezané rysy

začínají se z nás stávat
staří manželé v důchodu
oblékáme si železné košile
a míjíme se v prázdnou

tvrdíme si, že se milujeme
jenom, když se milujeme

ty vzácné okamžiky
kdy si nic netajíme
a nebojíme se otevřít
jeden druhému

naděje mi ještě zbývá
ale není jí tolik
aby zalepila každý podraz
a vyplnila Grand Canyon
mezi našimi těly

teď ti mačkám prsa
líbám tě
snažím se oživit souznění
ale všechno je marné
když pacient už nedýchá
vzdal to a zašeptal kliše
před smrtí z plných plic
„řekněte jí, že ji miluju“
zachroptěl a chcípnul

Zvracím květiny

kuchyní šumí duchové
šeptají dávná tajemství
konverzací o šílenství
utopeném v šálcích vína

ty pozoruješ stíny
povinně se nenávidíš
zatímco zvracím květiny
polknuté ve slabé chvíli

sledujeme zem a nehty
mlčíme a vzdycháme
říkáme si: „Miluji tě“
ale koho tím myslíme?

20 let

v kuchyni
unavená matka
otec tiše nařiká
dvě cigarety
jednu tápá a
načíná další
20 let a proč
už to nejde?
hodiny tikají
ubíhají, ubíjejí
láhev vína k výročí
zůstává netknutá
trvalo 20 let
než se to zlomilo

Nedokončení

pozorujeme horizont
pláž je opět prázdná
vlny proráží ticho
a v dálce křičí děti

mlčíme a přemítáme
každý o tom samém:
žijeme ten život
který jsme si vysnili?

podvečer osvětluje
opilá loďka s turisty
slavicími svůj klid
a relativní přepych

držíme se za ruce
podáváme si sedmičku
naplněnou bourbonem
a ubrečeným poklidem

pěstujeme něco
co nazýváme láskou
a s každým dalším hltém
se přestáváme bát
dávat najevo své city
odpoutáváme se od pocitu
že jsme zůstali sami

pak vše pohltí tma
ani děti už nekřičí
sedmička je prázdná
a my plní vášně
leháme si vedle sebe
sledujeme hvězdy
bez otázky
co bude dál
náhle naše myšlenky
se střetnou a my musíme
vypustit zvířata v nás
nechat je rvát se a nevyhrát

nemáme ponětí o čase
a loďka už kotví u baru
opět se držíme za ruce
pozorování pouze měsícem

vrátili jsme se na začátek
jenom teď místo mlčení
si šeptáme slova lásky
jsme opojení a spojení
nedokončení
šťastní

Když pivo vybuchne, najednou procitneš

jen nejasný úsměv
strejdy, co lehce
jako labuť kroužil
o sobotním obědu
rodinné události
rozléval panáky
„dej si, jestli seš chlap!“
tak si každý dal
připili jsme si
a v krátké chvíli
náhlého osamění
se obsah šťopky
vlil do nás
zpomaleně
„a do druhý nohy!“
do třetí...
strejda pak plival zuby
bolestí křičel, nalil další
závan cigaret z předsíně
jen znásobil smutek
každý viděl budoucnost
sebe sama s kocovinou
ještě před setměním
„běž natočit další“
a všechny děti šly
do koupelny
kde jako král

seděl pan Sud
dospělí se baví
tančí a dovádějí
„neříkej to tátovi“
„strejdo, proč ji tak držíš?“
„běž si hrát.“
maminka musí spát.“
tak se točilo další
a další a
dospělí už ani nepočítali
pospávali v obýváku
na gauči, v objetí
a děti ožívaly
vřískaly a kopaly
konečně bez zábran
konečně samy

Kámoš trpaslík

na okně přistál trpaslík
vyškrábal se nahoru
podal mi ruku a já jemu
balenou cigaretu

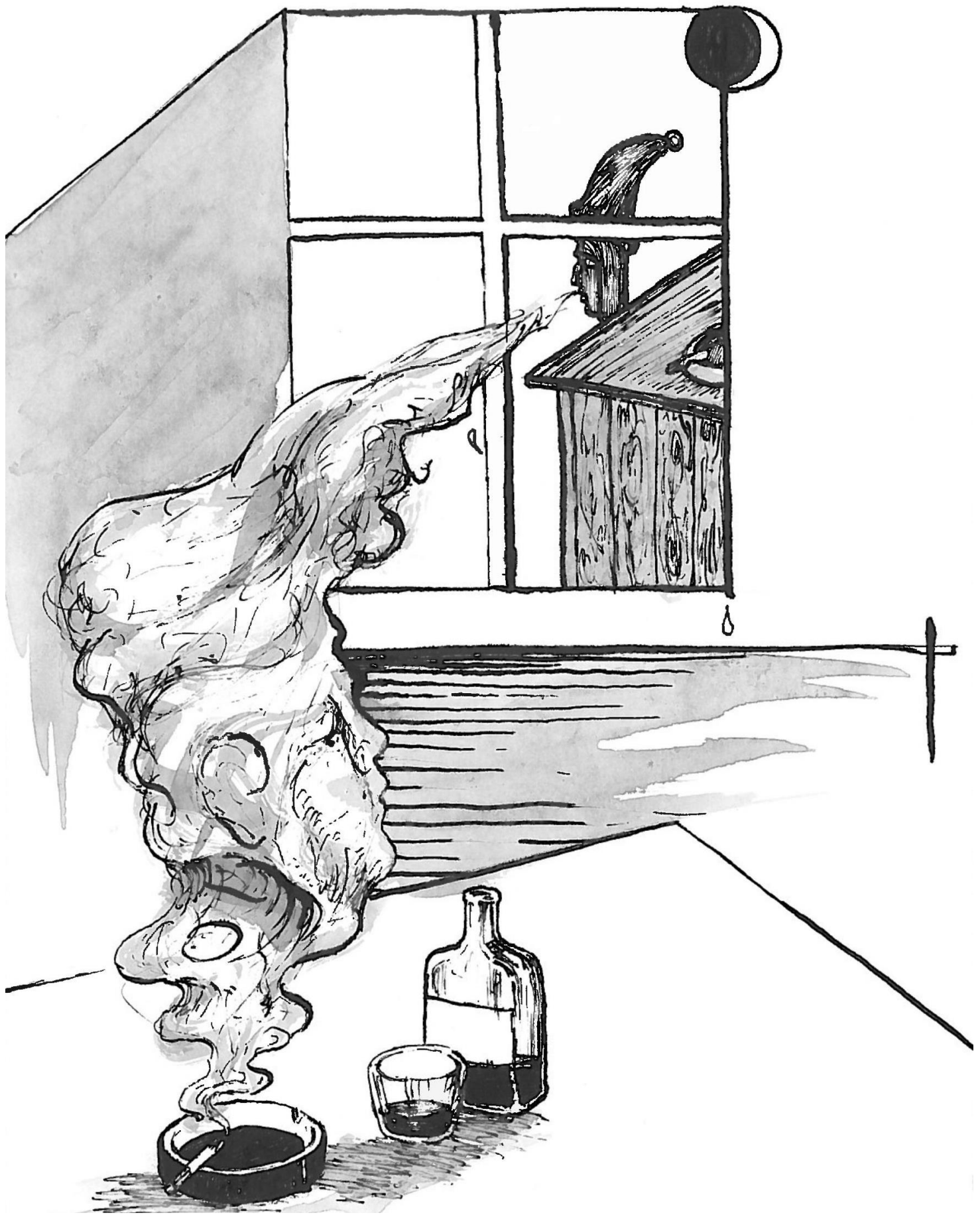
chtěl jsem přidat i pivo
ale žádné doma nebylo
jen horká letní noc
se spoustou hvězd

to pivo by bodlo
říkal jsem si
a on se najednou usmál
jako by to tušil
a zpod košile vytáhnul
ledového lahváče
sáhl jsem po otvíráku
a rozdělal tu nádheru
trpaslík mi pokynul
abych si dal první
řádně jsem si lokl
a zbývající půlku
mu poslal
smál se na hvězdy a kouřil
vyfukoval dým, kterým kreslil
na nekonečnou oblohu

když dopil
nechal láhev na parapetu
zasalutoval a skočil
k Velkému vozu
pak už jsem ho neviděl
ale vždycky, když
v noci popíjím u okna
podívám se pod parapet
není tam nic než
holá zeď
a špetka pavučin

zvednu hlavu a někdy
mívám takovou chuť
skočit k Velkému vozu
připravený na všechno
co si na mě vesmír připraví

jenže pak cigareta zhasne
a pivo je prázdné
venku slyším perkuse cvrčků
a štěkot sousedů
zase stojím na Zemi
s rukama na parapetu
a s očima stále zabořenýma
do neznáma

Zde končí ukázka z knihy.

Obsah

Sníme společně měsíc.....	1
Taxi!	3
Kam jsi zmizela?	4
V baru.....	7
Ráno.....	8
Míjíme se v prázdnou	10
Zvracím květiny.....	13
20 let	14
Nedokončení	15
Když pivo vybuchne, najednou procitneš	17
Kámoš trpaslík.....	19
Japonka	22
Pokus o rozjímání.....	24
Rozjímání	25
Ty a já	26
Géniové	27
Přístav.....	28
Třeba už zítra.....	29
Minimalistická cimbálovka	31
Procházka hnijícím městem.....	34
Konfekční choroba.....	35
Pohled z okna	37
Stereotyp	40
Prázdnou	42
Nukleární válka.....	43
V továrně.....	45
Lavička s mrtvým ptákem	49
Roucho.....	50
Energie sbalená nacisty	52
Chci se ztratit v hudbě.....	55
Poslední nota	56
Hraj, i když to neumíš.....	57

Všední dno
František Formánek

*Vydalo nakladatelství
Michal Beran – První bruntálské nakladatelství
jako svou 6. publikaci
v roce 2021*

*vydání druhé
v tomto nakladatelství první*

Text © 2016, 2021 František Formánek

Ilustrace © 2016 Tomáš Rauchfuss

ISBN 978-80-908273-1-8 (PDF)

e-mail: info.pbn@centrum.cz

web: pbn.proweb.cz